

Список використаних джерел:

1. Beermann K. Prognosemöglichkeiten von Kapitalverlusten mit Hilfe von Jahresabschlüssen / Beermann K. // Schriftenreihe des Instituts für Revisionswesen der Westfälischen Wilhelms-Universität Münster. – Düsseldorf, 1976. – Band 11. – S. 118–121.
2. Taffler R. Going, going, gone – four factors which predict / R. Taffler, H. Tishaw // Accountancy. – 1977. – Vol. 88, No. 1003. – P. 50–54.
3. Барский А. Б. Нейронные сети: распознавание, управление, принятие решений / А. Б. Барский. – М. : Финансы и статистика, 2004.
4. Дебунов Л. Н. Применение искусственных нейронных сетей в моделировании финансовой устойчивости предприятия [Электронный ресурс] / Л. Н. Дебунов // Бизнес Інформ. – 2017. – № 9. – С. 112–119.
5. Мак-Каллок У. С. Логическое исчисление идей, относящихся к нервной активности / У. С. Мак-Каллок, В. Питтс // Автоматы ; под ред. К. Э. Шеннона и Дж. Маккарти. – М. : Изд-во иностр. лит., 1956. – С. 363–384.
6. Матвійчук А. В. Штучний інтелект в економіці: нейронні мережі, нечітка логіка : моногр. / А. В. Матвійчук. – К. : КНЕУ, 2011. – 439, [1] с.
7. Матвійчук А. В. Моделювання фінансової стійкості підприємств із застосуванням теорій нечіткої логіки, нейронних мереж і дискримінантного аналізу / А. Матвійчук // Вісник НАН України. – 2010. – № 9. – С. 24–46.
8. Шарапов О. Д. Оцінювання можливого банкрутства на основі індикаторів фінансового стану компаній з використанням нейронних мереж зустрічного розповсюдження / О. Д. Шарапов, Д. Б. Кайданович // Нейро-нечіткі технології моделювання в економіці. – 2012. – № 1. – С. 207–227. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nntm_2012_1_13
9. Яковенко О. Г. Математичні моделі процесів активності в економічній динаміці: моногр. / О. Г. Яковенко. – 2-ге вид., переробл. і доп. – Дніпро : Біла К. О., 2017. – 295 с.

К. е. н. Демченко Н. В.

Національний фармацевтичний університет (Україна)

**БІЗНЕС-ПРОЦЕС УПРАВЛІННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ:
ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД**

Інноваційний розвиток економічних систем вимагає від промислових підприємств розробки нових підходів в управлінні бізнес-процесами, сприяє поширенню інновацій у всіх сферах виробництва, формує новий імідж структур, забезпечує їх конкурентоспроможність на вітчизняному та світовому ринках. Зміни у суспільстві, спричинені новою економікою, вимагають системного переосмислення багатьох теорій, усталених понять і парадигм. Для пояснення природи системних змін варто керуватися не тільки економічними критеріями, а й соціальними. Роль інноваційного розвитку підприємств визначається глибинним внутрішнім змістом розвитку, який досягається через підвищення продуктивності праці та конкурентоспроможності із застосуванням передових технологій,

методів організації та управління господарською діяльністю. Важливим напрямом дослідження є управління бізнес-процесами підприємства, яке забезпечить умови для інноваційного розвитку на основі нових знань, технологій та ефективного менеджменту [1].

Проблеми інноваційного розвитку досліджували багато відомих учених, серед яких Т. Брайан, Р. Гільфердінг, В. Демінг, П. Друкер, В. Єліферов, Дж. Кейнс, П. Самуельсон, Б. Санто, Ж.-Б. Сей, А. Сміт, М. Туган-Барановський, О. Тоффлер, В. Томсон. Окремі аспекти оцінювання інноваційного розвитку підприємств, їхнє фінансове та управлінське забезпечення, стратегії інноваційного розвитку досліджують такі вчені, як Б. М. Андрушків, В. М. Гриньова, С. М. Ілляшенко, Н. Б. Кирич, О. М. Колодізев, К. Ф. Ковальчук, О. Є. Кузьмін, О. В. Прокопенко, І. В. Федулова. Проблемами моделювання, процесного управління, мотивацією, стратегіями управління бізнес-процесами в інноваційній сфері займалися О. І. Амоша, Ю. М. Бажал, Г. І. Башнянин, М. П. Войнаренко.

Сучасна теорія менеджменту налічує велику кількість концепцій і методологій управління бізнесом. Серед них виділимо три основних підходи до впровадження процесного управління на підприємстві:

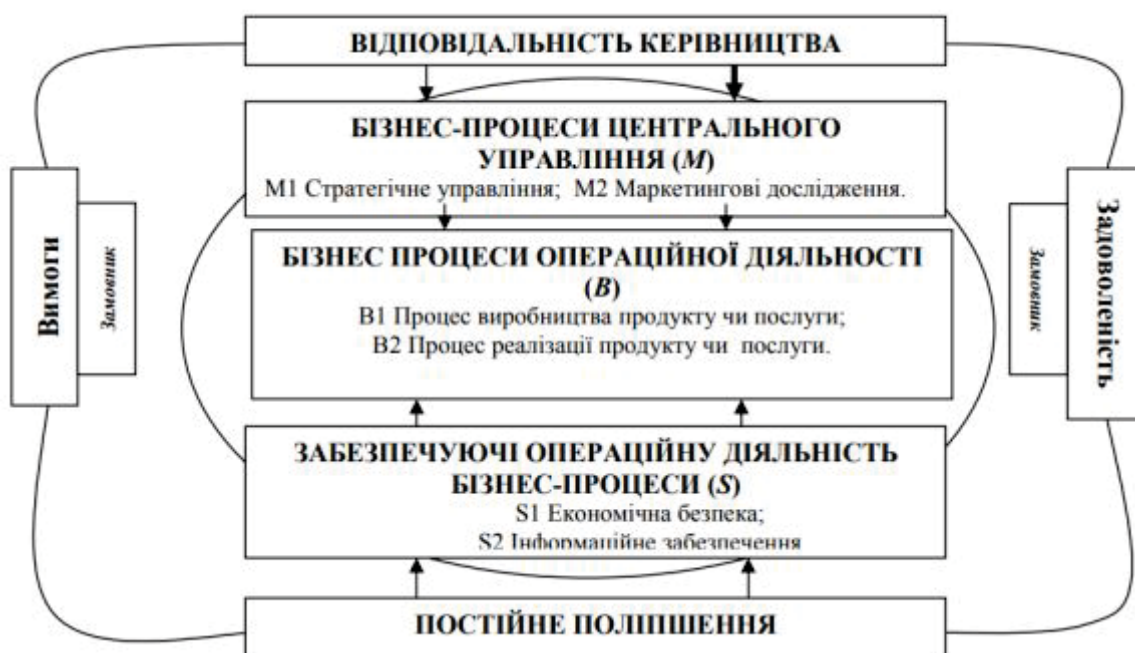
1. Крос-функціональне вирішення проблем, або створення наскрізних бізнес-процесів (створення на підприємстві крос-функціональних робочих груп; бізнес-процеси, що безпосередньо пов'язані з зовнішніми постачальниками й клієнтами та містять у собі сукупність основних, забезпечувальних і управлінських функцій, спрямованих на повний цикл перетворення вхідних ресурсів у вихід).

2. Опис й управління бізнес-процесами (створення моделі бізнес-процесів підприємства і визначенні власника для кожного бізнес-процесу, що несе відповідальність за результати бізнес-процесу і має управлінські повноваження).

3. Створення процесної структури управління підприємством (створення організаційна структура, в якій місце підрозділів займають бізнес-процеси).

Процесний підхід до управління підприємством зображує будь-яке підприємство, як набір функцій та внутрішніх і зовнішніх взаємозв'язків, як керуючу систему процесів, що націлена на досягнення певного результату, а саме

задоволення потреб споживача, згідно з певними встановленими вимогами системи процесів [2]. Також процесний підхід підкреслює ключову роль замовника при визначенні та запровадженні процесів (рис. 1). Бізнес-процес підприємства – це сукупність упорядкованих керованих видів діяльності, які використовують інноваційні ресурси та технології, що мають споживчу цінність, функціонують у новій економіці та ґрунтуються на новітніх науково-технічних розробках, ефективному і результативному менеджменті. Використання у визначенні бізнес-процесу поняття «сукупність упорядкованих керованих видів діяльності» значно розширює смислове сприйняття, яке доповнюється теорією споживчої цінності та конкурентних переваг.

Рис. 1. Процесний підхід до управління підприємством на основі національного стандарту ДСТУ серії ISO 9001 [2]

Концептуальним продовженням розкриття сутності бізнес-процесів є авторська класифікація бізнес-процесів за призначенням (основні, допоміжні, обслуговуючо-господарські, обслуговуючо-виробничі бізнес-процеси, бізнес-процеси управління) та видами (традиційні та інноваційні). Таким чином, можна зробити висновки, що Симбіоз процесного управління та реінжинірингу надає змогу згрупувати бізнес-процеси підприємства та визначити їх зовнішні та внутрішні взаємозв'язки.

Список використаних джерел:

1. Моїсеєнко Т. Є. Ресурсне забезпечення інноваційної діяльності підприємств : моногр. / Т. Є. Моїсеєнко, С. В. Войтко. – К. : Альфа Реклама, 2014. – 160 с.
2. Дідух В. В. Здійснення проекту з реінжинірингу бізнес-процесів підприємств: переваги та недоліки / В. В. Дідух // Міжнародна економіка: інтеграція науки та практики : зб. наук, праць. ; редкол. О. А. Гавриш. – К. : НГУУ «КПІ», 2013. – № 3. – С. 77–82.

Дружченко А. О., к. ф.-м. н. Іванов Р. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**МОДЕЛЮВАННЯ РОЗПОДІЛУ
ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА
В УМОВАХ ЗАЛУЧЕННЯ ПОЗИЧКОВИХ КОШТІВ**

У процесі удосконалення ринкового механізму проблема ефективного управління ресурсами, в тому числі і фінансовими, стає все актуальнішою для суб'єктів господарювання.

Від ефективності управління фінансовими ресурсами [2] залежить не лише результативність фінансово-господарської діяльності підприємства, але й можливість його подальшого розвитку та просування на ринку.

Серед підходів щодо управління економічними ресурсами суб'єктів господарювання, в першу чергу, виокремлюють системний підхід, так як він дозволяє глибше вивчити об'єкт управління, виявити причинно-наслідкові зв'язки між елементами матеріально-ресурсної бази підприємства.

Економетричні моделі базуються на застосуванні у якості вихідної інформації фінансової звітності підприємства. Однак моделі даного типу є занадто простими. Перш за все, кількість факторів, що враховуються, замала. По-друге, для встановлення міри залежності між показниками фінансового стану підприємства доцільніше скористатися методами факторного або ж кореляційного аналізу, які за своєю суттю є детальнішим та глибшими.

На практиці більшість задач управління діяльністю підприємства належить до класу оптимізаційних, так як основна мета фінансового та виробничого менеджменту – визначення оптимальних, найвигідніших в наявних умовах виробничих програм, портфелю закупки ресурсів, розподілу навантаження обладнання, відбору та оплати праці персоналу.